

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120300811
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:6120300811.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcu: BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 36 432 105, právne zast.: JUDr. Oskar Chnápko, advokát so sídlom Komenského 3, Banská Bystrica, IČO: 45 018 201, proti žalovanej: I. T., M.. XX.XX.XXXX, A. Q. U. XX, P. T., právne zast.: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 1.387,58 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 08.06.2021, č.k. 46Csp/59/2020-150, jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa m e n í tak, že žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 1.242,01 eur spolu s

- úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 493,71 eur od 07.06.2017 do zaplatenia,
- úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 472,52 eur od 07.07.2017 do zaplatenia,
- úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 96,77 eur od 08.08.2017 do zaplatenia,
- úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 76,97 eur od 07.09.2017 do zaplatenia,
- úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 102,04 eur od 13.10.2017 do zaplatenia,

a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 145,57 eur s prísl. sa žaloba z a m i e t a.

II. Žalobcovi sa proti žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania vo výške 79%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.387,58 eur spolu s úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 493,71 eur od 07.06.2017 do zaplatenia, zo sumy 472,52 eur od 07.07.2017 do zaplatenia, zo sumy 96,77 eur od 08.08.2017 do zaplatenia, zo sumy 76,97 eur od 07.09.2017 do zaplatenia, zo sumy 102,04 eur od 13.10.2017 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2, § 48 ods. 1 a 2, § 559 ods. 1 a 2, § 121 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“), ust. § 43 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a), ods. 12 písm. b) a ods. 13, § 44 ods. 1 a 15 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o elektronických komunikáciách“), ust. § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzatvorili písomnú Zmluvu o pripojení (ďalej len ako „Zmluva“) vrátane Dodatku k zmluve o pripojení (ďalej len ako „Dodatok“), na základe ktorých boli žalovanej poskytnuté služby zo strany právneho predchodcu žalobcu. Uzatvorením Zmluvy a Dodatkov k nej sa žalovaná zaviazala riadne a včas plniť svoje povinnosti vyplývajúce jej

zo Zmluvy a Dodatkov, a to najmä riadne a včas platiť úhrady za poskytované služby žalobcovi, ktorú si žalovaná opakovane neplnila, nezaplatila žalobcovi sumy vyfakturované faktúrami špecifikovanými v žalobe, o ktorých skutočnostiach bola žalovaná upovedomovaná zo strany právneho predchodcu žalobcu. Právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávky z nezaplatených faktúr Zmluvou o postúpení pohľadávok ku dňu 06.08.2019 na žalobcu, o čom upovedomil žalovanú v Oznámení zo dňa 19.09.2019. Súd prvej inštancie považoval za nespornú skutočnosť, že faktúry, z ktorých žalobca uplatňuje svoj nárok, neboli zo strany žalovanej právneho predchodcovi uhradené, pričom nesporným bol aj fakt, že žalovaná a právny predchodca žalobcu uzavreli Zmluvu v zmysle Dodatku, na základe ktorej jej vyplývala povinnosť platiť za poskytnutú verejnú službu podľa Zmluvy, ktoré skutočnosti žalovaná v žiadnom zo svojich vyjadrení nepoprela. K obrane žalovanej o premlčaní nároku, neprijateľných zmluvných podmienkach s akcentom na (ne)osobitné dojednanie zmluvnej pokuty a nedoručenie výzvy v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, ergo nesplnenie podmienok na postúpenie pohľadávky právnym predchodcom žalobcu na žalobcu (teda nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie) skonštatoval, že z listín predložených žalobcom, konkrétne upomienok o neuhradení faktúr, Zmluvy o postúpení pohľadávky ako aj Oznámení o postúpení pohľadávky, vyplýva, že žalobca je v tomto konaní aktívne vecne legitimovaný, právny predchodca žalobcu upomienkami žalovanú vyzýval na uhradenie peňažného záväzku, s ktorými sa žalovaná dostala do omeškania na dobu dlhšiu ako 90 dní, preto bol právny predchodca žalobcu oprávnený postúpiť peňažnú pohľadávku na žalobcu. K účinkom odstúpenia od Zmluvy, a teda námietky žalovanej ohľadom premlčania žalovaného nároku žalobcu, uviedol súd prvej inštancie, že žalovaná argumentuje neprijateľnosťou, resp. nevýhodnosťou osobitnej úpravy účinku odstúpenia od zmluvy v zmysle ust. § 44 ods. 15 zákona o elektronických komunikáciách oproti úprave v ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka tým, že nie je možné v prípade spotrebiteľskej zmluvy uprednostniť ustanovenie osobitného zákona oproti Občianskemu zákonníku s poukazom na ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, uviedol súd prvej inštancie, že citované ustanovenie posudzuje vzťah prioritne medzi Občianskym zákonníkom a Obchodným zákonníkom, avšak to neznamená, že ustanovenia osobitných predpisov (napr. zákon o elektronických komunikáciách) nie je možné použiť, práve naopak ust. § 48 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka vyslovene toto použitie umožňuje, nakoľko je dispozitívnej povahy. Podotkol, že odstúpenie od zmluvy s účinkami ex nunc za použitia ust. § 44 ods. 15 zákona o elektronických komunikáciách nie je možné vyhodnotiť v neprospech spotrebiteľa, a preto považoval námietku premlčania za nedôvodnú, nakoľko k odstúpeniu od zmluvy došlo ex tunc, žalobca uplatnil svoj nárok v rámci trojročnej premlčacej doby. Vo vzťahu k zmluvnej pokute, pri ktorej žalovaná argumentovala, že nebola osobitne dojednaná v súlade s ochranou spotrebiteľa, poukázal súd prvej inštancie na to, že bola dojednaná Dodatkom, vzťahovala sa na kúpu mobilného zariadenia, teda nebola podmienkou poskytnutia služby, pričom zmluvná pokuta mala klesajúcu tendenciu v závislosti od plynutia doby viazanosti, pričom vypočítaná bola ako základ zmluvnej pokuty - počet dní uplynutých z doby viazanosti / celkový počet dní doby viazanosti x základ zmluvnej pokuty. Medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou preukázateľne vznikol záväzkový právny vzťah, a to Zmluva v zmysle ust. § 44 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách, v rámci ktorej právny predchodca žalobcu svoje záväzky splnil riadne a včas, poskytol žalovanej dojednaný druh služby, avšak žalovaná si povinnosť platiť úhradu za poskytnuté služby nesplnila a neuhradila žalobcovi odplatu za poskytnuté služby v lehote splatnosti, čím porušila svoju povinnosť vyplývajúcu jej zo Zmluvy. Z toho dôvodu súd prvej inštancie považoval žalobu žalobcu za dôvodnú a žalovanú zaviazal na splnenie tejto povinnosti vo výške, ktorú mal súd preukázanú z predložených faktúr a ktorú žalovaná v konaní nerozporovala. Z dôvodu omeškania žalovanej ako dlžníka vznikol žalobcovi nárok na úroky z omeškania z jednotlivých faktúr, ktoré si uplatnil v zákonnej výške. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP z dôvodu plného úspechu žalobcu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku v samostatnom uznesení, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla s poukazom na ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, že je potrebné vyhodnocovať otázku vecnej legitímácie strán sporu (najmä dodávateľa, podnikateľa) v rozsahu celého okruhu otázok spojených s platnosťou, účinnosťou, či účinkom postúpenia pohľadávky na podklade Zmluvy, čo v sebe zahŕňa aj potrebu skúmania dovolenosti postúpenia pohľadávky. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.03.2018, sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24.04.2018 a sp. zn. 1Obdo/92/2018 z 20.11.2019, v ktorom okrem iného NS SR uviedol, že pre platné postúpenie pohľadávky sa vyžaduje pri postúpení

pohľadávky, aby podmienky v zmysle osobitných zákonov boli splnené ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, teda v čase postupovania pohľadávky, a že osobitným zákonom je zákon elektronických komunikáciách (§ 43 ods. 13). Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka za predpokladu, že postúpenie pohľadávky prebehlo v súlade so zákonom, teda ak žalobca nepreukázal splnenie podmienok v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, postúpenie pohľadávky je v rozpore s uvedeným ustanovením a má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení podľa § 39 Občianskeho zákonníka, preto neobstojí tvrdenie súdu prvej inštancie, že Oznámenie o postúpení pohľadávky a Zmluva o postúpení pohľadávky preukazujú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Žalobca v konaní nepredložil žiaden listinný dokument, ktorého obsahom by bola výzva zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách a ak konajúci súd považuje predžalobné upomienky za výzvu v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona elektronických komunikáciách, súčasťou žaloby nebol žiaden dokument, ktorý by preukazoval, že by sa niektorá z predžalobných upomienok dostala do sféry dispozície adresáta (žalovanej) a poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica z 30.06.2021 sp. zn. 43CoCsp/18/2021. Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu v zmysle ust. § 388 CSP a priznal žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej vyjadril podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 06.09.2021 a uviedol, že odvolanie žalovanej je účelové a bez relevantného právneho odôvodnenia, na základe ktorého by mal byť napadnutý rozsudok zmenený a napadnutý rozsudok považuje za riadne zdôvodnený. Žalobca v konaní preukázal opodstatnenosť podanej žaloby, nakoľko žalovaná porušila Zmluvu. Pokiaľ žalovaná namieta, že oznámenie postupcu bez ďalšieho nezakladá aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, žalobca poukázal na podmienky ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, ktoré boli v spore preukázané predloženými upomienkami o neuhradení faktúr, ktoré žalovanú vyzývajú na splatenie dlhu, následne právny predchodca žalobcu uzatvoril Zmluvu o postúpení pohľadávok, v zmysle ktorej titulom cesie svedčí aktívna vecná legitímácia žalobcovi, preto nie je na mieste, aby sa podmieňovalo oprávnenie postupníka na procesné uplatnenie postúpeného práva na plnenie riadnou notifikáciou či už zo strany postupcu alebo postupníka. K námietke ohľadne nepreukázania listinného dôkazu, ktorého obsahom by bola výzva podľa ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách a že ak za takúto výzvu považuje súd prvej inštancie predžalobné upomienky, že žalobca nepreukázal, že tieto sa dostali do sféry žalovanej, poukázala žalovaná na samotné znenie ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, ktoré neobsahuje podmienku preukázania doručenia výzvy doručenkou, prípadne podacím hárkom a že právny predchodca žalobcu výzvy zasielal klasickou poštovou zásielkou na adresu žalovanej v Zmluve, ktorá je rovnaká ako v žalobe a v podanom odvolaní zo strany žalovanej. Žalovaná tak nepreukázala, že by nárok žalobcu nebol dôvodný, žalobca vyvrátil tvrdenia žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie a žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť.

5. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobcu vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 20.09.2021 a zopakovala, že zo strany žalobcu nebolo preukázané doručenie výzvy v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, sám žalobca uvádza, že právny predchodca odosielal tieto zásielky klasicky, teda žalobca nepredložil ani podací hárk ako dôkaz o odoslaní zásielky a ani žiadnu doručenkou ako dôkaz o doručení zásielky. Akékoľvek tvrdenia o pravdepodobnom doručení nemožno akceptovať, keďže fyzické prevzatie výzvy na plnenie a uplynutie doby 90 dní bolo hmotnoprávnou podmienkou postúpenia pohľadávky právnym predchodcom žalobcu; pokiaľ táto nebola splnená, potom nemožno konštatovať oprávnenie žalobcu uplatňovať v spore nároky vymedzené v žalobe a poukázala na rozsudok Krajského súdu Žilina z 25.05.2021 sp. zn. 6CoCsp/8/2021.

6. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej vyjadril podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 04.10.2021 a predložil Poslednú výzvu na úhradu pohľadávky spolu s časťou hromadného podacieho hárku týkajúceho sa žalovanej, ktorou právny predchodca vyzval žalovanú v súlade s ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách na splnenie peňažného záväzku voči podniku. Keďže žalovaná túto dlžnú sumu neuhradila, právny predchodca žalobcu po uplynutí viac ako 90 dní Zmluvou o postúpení pohľadávok postúpil pohľadávku žalobcovi. V prípade pochybností o doručení tejto výzvy navrhol žalobca v konaní vypočítať žalovanú. Žalobca mal za to, že boli na postúpenie pohľadávky splnené všetky zákonné podmienky a trvá na podanej žalobe.

7. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobcu viac nevyjadřila.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1, § 378 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné.

9. S poukazom na ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP ako prvoradé, v súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalovanou odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

10. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), sa v rámci odvolacieho prieskumu môže zaoberať a zaoberal sa iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalovaná výslovne uviedla a skutkovo vymedzila v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

11. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) v záujme vysporiadania sa s odvolacími námietkami dodáva nasledovné.

12. Podľa ust. § 43 ods. 1 písm. a) a ods. 12 písm. b) zákona o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov, podnik má právo na úhradu za poskytnutú verejnú službu. Účastník je povinný platiť za poskytnutú verejnú službu podľa zmluvy o poskytovaní verejných služieb, a ak to povaha služby umožňuje, až na základe predloženej faktúry.

13. Podľa ust. § 44 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov, zmluvou o poskytovaní verejných služieb sa podnik zaväzuje účastníkovi zriadiť potrebné pripojenie k verejnej sieti alebo poskytovať príslušné služby. Podnik môže vydať všeobecné podmienky a cenník, ktoré sú súčasťou zmluvy. Zmluva o poskytovaní verejných služieb je písomná; to neplatí pre predplatené služby, poskytovanie služieb prostredníctvom verejných telefónnych automatov a iných verejných prístupových bodov. Písomnú zmluvu o poskytovaní verejných služieb je možné meniť aj inou ako písomnou formou, ak sa na tom zmluvné strany dohodnú; to neplatí pre záväzky účastníka, ktoré podľa Občianskeho zákonníka možno dojednať len v písomnej forme.

14. Podľa ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, ak je napriek písomnej výzve podniku účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky uhradil podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

15. Podľa ust. § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, (1) Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. (2) S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

16. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval správne, keď ex offo skúmal vecnú legitímáciu

strán sporu, ktorej nedostatok (aktívnej na strane žalobcu a pasívnej na strane žalovaného) vedie k zamietnutiu žaloby bez jej meritórneho prejednaní. Záver súdu o tom, či strana je v konaní vecne legitimovaná (aktívne alebo pasívne) predstavuje otázku spadajúcu pod právne posúdenie veci. Ide o činnosť súdu, pri ktorej sa zistený skutkový stav podriada pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná (zahŕňa aj otázku vecnej legitímácie) (uznesenie NS SR z 29. marca 2017, sp. zn. 5 Cdo 13/2016).

17. Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že na základe Zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu (spoločnosť Slovak Telekom, a.s.) a žalovanou a Dodatku k nej (ktorá má nesporne charakter spotrebiteľskej zmluvy), boli žalovanej poskytované telekomunikačné služby (príp. poskytnuté telekomunikačné zariadenia za zvýhodnených podmienok). Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie rovnako vyplýva, že cenu za poskytnuté služby a zmluvnú pokutu postupca vyfakturoval žalovanej postupne mesačnými faktúrami

a) faktúra pod F. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.05.2017 vo výške 540,84 eur s lehotou splatnosti 06.06.2017 (z uvedenej faktúry si žalobca uplatňuje sumu 493,71 eur)

b) faktúra pod F. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.06.2017 vo výške 472,52 eur s lehotou splatnosti 06.07.2017

c) faktúra pod F. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.07.2017 vo výške 96,77 eur s lehotou splatnosti 07.08.2017

d) faktúra pod F. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.08.2017 vo výške 76,97 eur s lehotou splatnosti 06.09.2017

e) faktúra pod F. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.09.2017 vo výške 102,04 eur s lehotou splatnosti 12.10.2017

f) faktúra pod F. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.02.2018 vo výške 145,57 eur s lehotou splatnosti 09.03.2018.

Súčasťou faktúr uvedených pod b), c), d) a f) vyššie boli upomienky adresované žalovanej, že k dátumu ich vyhotovenia právny predchodca žalobcu neevídjuje úhrady čiastok po lehote splatnosti, pričom podľa poslednej z nich vo faktúre pod f) na sumu zmluvnej pokuty 145,45 eur bola žalovaná upomínaná na úhradu sumy po lehote splatnosti vo výške 1.289,14 eur (t.j. súčtu dlžných súm podľa faktúr pod a) až e), z ktorej sumy si žalobca uplatňuje sumu vo výške 1.242,01 eur). V priebehu konania pred súdom prvej inštancie žalovaná výšku žalobcom uplatnenej sumy podľa vystavených faktúr a ani doručenie faktúr účinne nerozporevala. Rovnako žalovaná v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nepreukázala úhradu dlžnej a žalobcom uplatnenej sumy vo výške spolu 1.387,48 eur (1.242,01 eur + 145,57 eur).

18. Právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávky z nezaplatených faktúr v celkovej výške 1.387,48 eur s príslušenstvom Zmluvou o postúpení pohľadávok ku dňu 06.08.2019 na žalobcu, o čom upovedomil žalovanú v Oznámení zo dňa 19.09.2019. Postúpenie preukazoval žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie predložením Oznámenia o postúpení pohľadávky. Súd prvej inštancie k námietke žalovanej vznesenej v priebehu konania pred súdom prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácii žalobcu s poukazom na ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách splnenie tam zakotvených podmienok na postúpenie pohľadávky právnym predchodcom žalobcu na žalobcu (teda jeho aktívnu vecnú legitímáciu) dovodil z listín predložených žalobcom, konkrétne upomienok o neuhradení faktúr, Zmluvy o postúpení pohľadávky a Oznámenia o postúpení pohľadávky, keď právny predchodca žalobcu upomienkami žalovanú vyzýval na uhradenie peňažného záväzku, s ktorými sa žalovaná dostala do omeškania na dobu dlhšiu ako 90 dní, preto bol právny predchodca žalobcu oprávnený postúpiť peňažnú pohľadávku na žalobcu.

19. V nadväznosti na odvolacie námietky žalovanej ohľadne nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu predložil žalobca v odvolacom konaní Poslednú výzvu na zaplatenie pohľadávky zo dňa 03.10.2018, v ktorom upozornil žalovanú, že ak napriek výzve právneho predchodcu žalobcu bude žalovaná v omeškaní dlhšie ako 90 dní so splnením svojho peňažného záväzku, môže postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zmluvou inej osobe aj bez súhlasu dlžníka v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách.

20. S poukazom na ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách a v nadväznosti na vyššie uvedené je správna argumentácia žalovanej v odvolaní, že samotné relevantné Oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho nezakladá aktívnu legitímáciu postupníka a nevyhnutné je to, aby postúpenie pohľadávky prebehlo v súlade s osobitným predpisom (zákonom o elektronických komunikáciách)

21. Ust. § 43 ods. 13 o elektronických komunikáciách obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky písomnou zmluvou inej osobe, ak je účastník, napriek písomnej výzve podniku, nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku. Zákon o elektronických

komunikáciách tak stanovuje dva zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky podniku: (i) písomná výzva adresovaná účastníkovi na zaplatenie dlžnej pohľadávky a (ii) následné omeškanie účastníka po dobu dlhšiu ako 90 dní, ktoré musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Týmto ustanovením zákonodarca sledoval sprísnenie postúpenia (cesie) pohľadávky zo sféry elektronických komunikácií a umožnenie dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval v zmluvnom vzťahu s podnikom. Ak tieto predpoklady splnené nie sú, pohľadávku nie je možné postúpiť tretej osobe, a v prípade ak k postúpeniu dôjde, je takéto postúpenie inému subjektu svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom (zákon o elektronických komunikáciách), preto absolútne neplatné v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Na rozpor postúpenia pohľadávky podniku voči spotrebiteľovi s ust. § 525 Občianskeho zákonníka, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, prihlíada súd ex offa aj bez námietky.

22. Z uvedeného potom vyplýva, že ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky uvedené v ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, je žalobca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný preukázať predpoklady svojej aktívnej vecnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Podľa názoru odvolacieho súdu dikcii ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách zodpovedá taký právny úkon podniku, ktorý obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom - písomnú výzvu na úhradu splatného peňažného záväzku adresovanú klientovi (dlžníkovi) podniku, ktorý sa dostal do sféry dispozície adresáta, pričom nie je rozhodujúce označenie tohto právneho úkonu, ani skutočnosť, že je zahrnutý do iného úkonu. Rovnako nie je rozhodujúca maximálna doba, ktorá uplynula od účinnosti takéhoto úkonu, nakoľko zákon limituje len minimálnu dĺžku omeškania dlžníka, ktorú stanovuje na 90 dní, nie jej maximálnu dĺžku.

23. Otázku doručovania hmotnoprávných úkonov upravuje ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe v okamihu, keď jej dôjde. Nevyžaduje sa skutočné doručenie a prevzatie písomnosti, postačuje len naplnenie predpokladu, že prejav vôle sa dostal do sféry dispozície adresáta, ktorý mal možnosť sa s ním oboznámiť a týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči adresátovi. Právna teória a súdna prax takouto možnosťou chápe aj prípady, kedy dorúčením zásielky obsahujúcej prejav vôle do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, prípadne vhođením oznámenia o uložení zásielky do poštovej schránky, nadobudol adresát objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky (rozsudok NS SR z 15.12.2020 sp. zn. 5Cdo 36/2020 zverejnený v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov R 4/2021).

24. Súd prvej inštancie za relevantné výzvy podľa ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách č. 351/2011 Z.z. považoval upomienky právneho predchodcu žalobcu. Podľa názoru odvolacieho súdu je tento záver súdu prvej inštancie správny a dopĺňa, že predpoklady zakotvené v citovanom ustanovení spĺňajú upomienky nachádzajúce sa na druhej strane faktúr zo dňa 21.06.2017 č. XXXXXXXXXXXX s lehotou splatnosti 06.07.2017, zo dňa 21.07.2017 č. XXXXXXXXXXXX s lehotou splatnosti 07.08.2017, zo dňa 21.08.2017 č. XXXXXXXXXXXX s lehotou splatnosti 06.09.2017 a zo dňa 21.02.2018 č. VS XXXXXXXXXXXX s lehotou splatnosti 09.03.2018, z ktorých vyplýva, že podnik vyzval žalovanú na úhradu dlžnej čiastky po lehote splatnosti vo výške spolu 1.289,14 eur (z čoho si žalobca žalobou uplatňuje sumu 1.242,01 eur). Odvolací súd teda konštatuje, že upomienkami podnik (právny predchodca žalobcu) písomne vyzval žalovanú na úhradu dlžných súm vyúčtovaných faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.05.2017 vo výške 540,84 eur s lehotou splatnosti 06.06.2017 (z uvedenej faktúry si žalobca uplatňuje sumu 493,71 eur), faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.06.2017 vo výške 472,52 eur s lehotou splatnosti 06.07.2017, faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.07.2017 vo výške 96,77 eur s lehotou splatnosti 07.08.2017, faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.08.2017 vo výške 76,97 eur s lehotou splatnosti 06.09.2017 a faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.09.2017 vo výške 102,04 eur s lehotou splatnosti 12.10.2017.

25. Pokiaľ žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie nijak nerozporovala doručenie faktúr (súčasťou ktorých boli výzvy spĺňajúce predpoklady v ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách), je nedôvodná jej argumentácia, že ak konajúci súd považoval predžalobné upomienky za výzvu v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, žalobca nepreukázal, že by sa dostali do sféry dispozície žalovanej ako adresáta. V danej veci žalobca tvrdil a preukázal, že podnik opakovane vyzýval

žalovanú na zaplataenie dlžnej ceny služieb v jednotlivých faktúrach, ktorými boli vyúčtované služby za ďalšie fakturačné obdobie, adresovaných žalovanej na adresu uvedenú v Zmluve ako obyčajná (klasická) poštová zásielka. Za týchto skutkových okolností je potrebné dovodiť, že žalovaná mala objektívnu možnosť sa s doručovanými zásielkami oboznámiť.

26. Súd prvej inštancie preto dospel k správne právnemu záveru, že je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu vo vzťahu k nároku špecifikovanému v ods. 24 vo výške spolu 1.242,01 eur.

27. Vo zvyšnej časti žalobou uplatneného nároku na zaplataenie zmluvnej pokuty (faktúra č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.02.2018 vo výške 145,57 eur s lehotou splatnosti 09.03.2018) žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie zákonnej podmienky uvedenej v ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, a síce zaslanie písomnej výzvy podnikom žalovanej. V nadväznosti na uvedené odvolací súd vyhodnotil námietku žalovanej ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tejto časti žalobou uplatneného nároku za dôvodnú a Zmluvu o postúpení pohľadávok vo vzťahu k tejto pohľadávke ako absolútne neplatnú, čo má za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní.

28. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobcovi boli v priebehu konania pred súdom prvej inštancie známe námietky žalovanej týkajúce sa nepreukázania platného postúpenia pohľadávky v súlade s ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách (a to už v odpore proti vydanému platobnému rozkazu). Žalobca tak v rámci kontradiktórnosti a koncentrácie konania mal vytvorený dostatočný priestor na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie a zvolenie ďalšieho procesného postupu, a to vrátane jej preukázania na pojednávaní dňa 08.06.2021, na ktoré bol žalobca riadne predvolaný, avšak sa ho nezúčastnil a svoju neprítomnosť ospravedlnil hospodárnosťou konania.

29. K žalobcom až v rámci odvolacieho konania predloženej Poslednej výzvy na zaplataenie pohľadávky zo dňa 03.10.2018 spolu s poštovým podacím hárkom odvolací súd zdôrazňuje, že ust. § 366 CSP (na ktoré odkazuje ust. § 373 ods. 4 CSP) v spojení s ust. § 149 a § 152 medzi novoty v odvolacom konaní zahŕňa prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, vrátane skutkových tvrdení a návrhov na vykonanie dôkazov. Ust. § § 366 písm. d) CSP uvádza, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich strana (odvolateľ alebo v prejednávanej veci žalobca ako protistrana) bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Preto nové skutkové tvrdenia a návrhy na vykonanie dôkazov v odvolacom konaní možno uplatniť iba za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 366 CSP. Nakoľko žalobca dôkaz - Poslednú výzvu zo dňa 03.10.2018 (a z neho vyplývajúce skutkové tvrdenia o preukázaní výzvy adresovanej žalovanej podľa ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách) - neprodukoval v rámci koncentračnej zásady pred súdom prvej inštancie a neboli splnené podmienky na aplikáciu ust. § 366 CSP, odvolací súd na žalobcom tvrdené skutočnosti a predloženej listinnej dôkaz v odvolacom konaní neprihliadol.

30. Pokiaľ odvolateľka v podanom odvolaní poukazuje na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, odvolací súd zdôrazňuje, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je nevyhnutné, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať v odôvodnení na rozhodnutia vydávané inými senátmi, či inými súdmi rovnakej alebo nižšej inštancie. Existencia odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je síce nežiadúca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe v zákonom stanovenej procedúre nie vylúčená. To znamená, že môže nastať situácia, kedy budú súbežne popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky neprístupujú úplne identicky, resp. úplne odlišne.

31. Vo vzťahu k ostatným námietkam žalovanej odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec

podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu žalovanej odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

32. Na základe všetkého zhora uvedeného odvolací súd podľa ust. § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcu ako dôvodnej vyhovel v časti o zaplatenie sumy vo výške 1.242,01 eur spolu s úrokmi z omeškania z jednotlivých faktúr, ktoré si žalobca uplatnil v zákonnej výške a žalobu v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 145,57 eur s príslušenstvom zamietol z dôvodu nepreukázania aktívnej legitímácie žalobcu.

33. O trovách konania (celkových) odvolací súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP a v spojení s ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 79 %. Úspech žalobcu v konaní predstavuje priznaná suma 1.242,01 eur (89,5 %), úspech žalovanej zamietnutá suma 145,57 eur (10,5 %) a čistý úspech žalobcu ako úspešnejšej strany v konaní tak predstavuje 79% (89,5% - 10,5%); o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)